

Срби, остајте мушки

У ресторану Културног клуба пољске заједнице, након свечане вечере коју је **Британско-српска асоцијација** приредила у част „једног погледа на свет” са страница „Јутарњих новина”, одржао сам кратко предавање о томе ко су Срби, настојећи да оно буде примерено прилици, дакле неформално и по могућству духовито а ипак верно истини. Питања која су уследила из редова званица одавала су пак велику и истрајну забринутост.

Како објашњаваш чињеницу да је велики део интелигенције издао српски народ и сврстао се на страну непријатеља? Како објашњаваш чињеницу да су неки толико ниско пали да су за награду с потернице отели **Слободана Милошевића** и предали га америчком трибуналу у Хагу? Како објашњавам чињеницу да чак значајни делови српског народа поричу своје српско порекло те се изјашњавају као само „грађани”, „аутономаш”, односно једино „Војвођани” или припадници „црногорске нације”?

Све су то претешка питања за моју скромну памет, поготову у временском теснацу. Да све то објасне потребни су трудови чета научника из низа дисциплина, од антропологије и карактерологије до историје и социологије. Зато се одлучујем да одговорим применом светла једне генијалне интуиције Курција Малапартеа, италијанског писца руског порекла, по оцу, принцу **Павелу Трубецкоју**. У постхумно објављеном, недовршеном и непреведеном роману „Трула мајка” (где реч „мајка” ваља читати као метафору Европе), **Малапарте** опажа како из рушевина Европе, након Другог светског рата, тријумфално израњају масе педера... Запрепашћен, Малапарте се пита шта је узроковало тако масовну конверзију мушког рода у извештачену, лажну женственост. Долази до закључка да главни узроци те појаве почивају у тоталитарним системима и рату.

Тоталитарни системи и ратови циљају својим насиљима и изазовима управо мушкост, етику мушких дужности и одговорности. Слабији, поводљивији људски мартеријал мушког рода не одолева тим претњама и изазовима већ се кукавички пресвлади у женске одеће те камеолонски преузима псеудоженску природу. Појава отпада међу Србима може се објаснити истом, Малапартеовом теоријом. Срби су већ вековима на најстраснијем и најопаснијем месту Евроазије, изложени ударцима доиста „сила немерљивих”. Само јуначки одговор на агресију у Првом светском рату коштао је српски народ више од половине мушког рода. Гинули су, углавном, они најбољи, најмлађи, остајући без порода. Остајали су да се размножавају углавном они лошији. Сада беремо плодове те наопаке селекције.

Кад су Срби постали предмет демонизације, санкција и коначно агресије најјачих сила Запада – многи од њих су пожурили да се преодену у друге „грађанске”, „аутономашке” или „војвођанске” те „црногорско-сепаратистичке” одеће, молећи поштеду од непријатеља па и награде за такве издаје. Све је то људски разумљиво и опростиво: не може свако да буде Србин. Након предавања, прилазим ми једна лепа, заносно плавоока енглеска леди и моли ме да испоручим поздраве те подршке оним српским младићим који нису допустили да се у Београду одржи „геј парада,..” Одговарам, дипломатски, како Срби никоме не прече да буде оно што хоће али им смета свако јавно наметања избора, примерице хомосексуалног једнако као и хетеросексуалног. Да су ови последњи приредили параду одговарајућег „поноса” – такође би били исмејани. Не верује ми. Она верује да су Срби осујетили педерску манифестацију јер су здрави, толико здрави да се код њих такав порок никада неће примити. Сећа ме недавне опаске **Рајка Петров Нога**: „Знаш, моји Херцеговци користе реч „педеру!” али не верују да то постоји.”

Не знам шта да одговорим том комплименту али дама то ни не очекује већ ми пружа своју визиткарту те додаје да је активиста хуманитарне организације чије име звучи, отприлике, као: „Спас деце”. Поверава ми да је ужаснута све распрострањенијом појавом усвајања малолетне сирочади из источноевропских земаља – најчешће из Словеније, Хрватске, Пољске и Мађарске, чији су закони најтолерантнији – од стране хомосексуалних, квазибрачних парова са Запада. На тој деци се хомосексуалци потом свакојако па и садистички иживљавају и она су осуђена да остану трајни психички инвалиди: „*Молим Вас, не дајте вашу, српску децу тим чудовиштима! Ми смо овде немоћни против њих.*”

Дан касније, у центру Лондона *by night*, на отвореној тераси турског ресторана „Sofra”, под грејалицама, периферним видом уочавам неку необичну појаву статистичког просека. Сусредивши пажњу опадам да су хомосексуални парови најчешће бледолики а хетеросексуални или само црни, или „мултикултурни”: лепо црнци држе за руку или око паса лепе црнкиње а ружни бледолике. Ирски пријатељ ми објашњава оно што видим, уз смех у коме вероватно звуче тонови неке пристрасности: „*Црнкиње су боље женске од Енглескиња... а Енглезе углавном занимају само мушки.*” Ипак, Малапартеова теорија није примењива на енглески случај јер је Енглеска била и остала, бар за Енглезе, отаџбина либерализма. Енглески случај изискује далекосежније спознајне оптике од оних које је користио Малапарте.

Једно је извесно, с масовном распрострањеношћу хомосексуализма – тешко ће Горди Албион и Ујка Сам добити рат против мужевног ислама. Једну потврду добијам у метроу, где је због потреба ратне моблизације освануо плакат којим се позивају добровољци у Краљевску британску легију. Текст позива више ми личи на хомосексуални љубавни оглас: „*Највећа љубав човека није ништа друго до ово: подвргнути његов живот његовом пријатељу.*” Текст је исписан испред неког увеличаног цвета, налик булки, бледо ружичасте боје.

Драгош КАЛАЈИЋ

komentar.rs